

p/coco

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

กาแฟแห่งนั้นเปิดให้บริการคืนจันทร์ถึงสุข
喫茶月影の幸せひと皿

อุจิมะ ฮิราอิ

เซียน

ธัญญ พลแสน

แปล

แต่แมงก็แอบเตรียมหนังสือสูตรอาหาร อุปกรณ์ และวัตถุดิบไว้ให้
เมื่อโชนามีเห็นหนังสือสูตรอาหารที่วางอยู่ตรงมุมคร่าวอย่างโดดเด่น
เธอก็ตัดสินใจลองทำดู
- อุจิมะ ฮิราอิ

การอ่านดีจรรยาบรรณที่สำนึก

คำนำสำนักพิมพ์

มีเรื่องเล่าขานถึงคาเฟ่เวทมนตร์ที่เสิร์ฟอาหารพิศวงจากวัตถุดิบพิสดาร แต่กลับดลบันดาลความปรารถนาให้เป็นจริง! และสถานที่ที่เวลานี้มีชื่อเรียกขานว่า “คาเฟ่เงาจันทร์”

เพียงแค่เอ่ยคำอธิษฐาน มาสเตอร์ก็จะเนรมิต “อาหารเวทมนตร์” ตามใจปรารถนา ทว่าผู้ที่หาคาเฟ่แห่งนี้พบต้องมีความปรารถนาต่อบางสิ่งอย่างแรงกล้า และต้องจ่ายค่าอาหารเป็น “หนึ่งรอยยิ้ม” ที่มาจากใจ

แต่เพราะในความเป็นจริง ไม่มีเรื่องราวปาฏิหาริย์ดังเช่นเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ และสิ่งที่ทำให้ความปรารถนาเป็นจริงมีเพียง “ตัวเราเอง”

แล้วจะทำความปรารถนาให้เป็นจริงได้อย่างไร

บางคนเลือกเส้นทางตรงเพื่อมุ่งสู่ความปรารถนานั้นโดยไม่เสียเวลา ขณะที่บางคนเลือกที่จะเดินอ้อมเพื่อเก็บเกี่ยวและชื่นชมสิ่งรอบตัว แต่ไม่ว่าจะเดินเส้นทางไหน ก็มีทั้งผู้ไปถึงจุดหมายและผู้ที่ไปไม่ถึงจนต้องเบี่ยงไปทางอื่น

แน่นอนว่าย่อมมีคนหลงทาง แต่การหลงทางไม่ใช่เรื่องเลวร้ายเสมอไป เพราะบางครั้งอาจพาเราไปพบเส้นทางใหม่ ความฝันใหม่ และความสุขใหม่ที่ดีกว่าเดิมก็ได้

เพราะสิ่งสำคัญที่สุดคือการรู้ให้ชัดว่าความปรารถนาแท้จริง
ในใจเราคืออะไร หากไม่รู้ว่าอยากเดินไปทางไหน ชีวิตก็คงไร้จุดหมาย
คล้ายกับการเดินไปเรื่อย ๆ ขณะที่เวลาชีวิตค่อย ๆ ลดลง

ดังนั้นหากคุณยังไม่รู้ว่าความปรารถนาที่แท้จริงคืออะไร โปรด
เปิดหน้ากระดาษของหนังสือเล่มนี้ แล้วหาคำตอบไปด้วยกัน

piccolo

สารบัญ

บทนำ		1
เรื่องที่ 1	กัมมีสุขภาพดีสี่ทัพบิมเพื่อชีวิตที่เปล่งประกาย	2
เรื่องที่ 2	ซาโรสแมรีแห่งความทรงจำในอดีต	19
เรื่องที่ 3	โกโก้ร้อนแสนสดใสในวันออกเดินทาง	35
เรื่องที่ 4	เซนต์จอห์นส์เวิร์ตในดินแดนแห่งความฝัน	47
เรื่องที่ 4.5	อินริอาเกะโมจิของครอบครัววาลีกะ	59
เรื่องที่ 5	ฟลูตพันธุ์ที่กักเก็บท้องฟ้าซึ่งเต็มไปด้วยหมู่ดาว	67
เรื่องที่ 6	น้ำตาลก้อนที่มีรสชาติความสุข	91
เรื่องที่ 7	แพสชันบราวน์เปี่ยมพลัง!	105
เรื่องที่ 8	พุดดิ้งอาลาโมดแห่งศิลาแกร่ง	126
เรื่องที่ 9	ครีมโซดาแห่งกำลังใจ เพื่อฉลองการฟื้นคืนและการเริ่มต้นใหม่	135
เรื่องที่ 9.5	ชาสมุนไพรมหัศจรรย์ของท่านมิซูเสะ	149
เรื่องที่ 10	ชุดน้ำชาบ้านไร่แสนอุ่นใจและน่าโหยหา	156
เรื่องที่ 11	น้ำมะเขือเทศแห่งดวงอาทิตย์ ~รสชาติฮีโร่~	171
เรื่องที่ 12	น้ำแข็งใสธรรมดา	185
ส่งท้ายจากผู้แปล		195
เกี่ยวกับผู้เขียน		196
เกี่ยวกับผู้แปล		197

บทนำ

หากคุณปรารถนาบางสิ่งอย่างแรงกล้า จงไปที่เมืองคาซึนุมะ

คาเฟ่พิศวงซึ่งปรากฏเฉพาะในคืนที่จันทร์เต็มดวง

คาเฟ่เงาจันทร์จะนำรอยยิ้มมาสู่คุณอย่างแน่นอน

บริเวณทางแยกที่มีเจ็ดทางในย่านชานเมือง

ในค่ำคืนที่จันทร์เต็มดวง ลองยืนหันหลังให้ดวงจันทร์ดูสิ
แล้วเงาซึ่งยึดยาวออกไปจะเลี้ยวไปตามทางแยกที่แปด

จงตามเงานั้นไป และเลี้ยวตรงมุมถนนอันลึกลับนั้น
ณ สูดถนนสายนั้น คาเฟ่จะปรากฏตรงหน้า

หากพบหญิงสาวที่มีรอยยิ้มอ่อนโยน

ซึ่งถักผมเปียหลวม ๆ คุนุ่นนวล และมีสีผมคล้ายผ้าลินินดิบ

เธอคนนั้นคือเจ้าของคาเฟ่ ลองพูดคุยกับเธอดูสิ

เธอจะมอบโอกาสที่ทำให้ความปรารถนาของคุณเป็นจริงได้อย่าง
แน่นอน

หากคุณปรารถนารอยยิ้มแห่งความสุข จงไปที่คาเฟ่เงาจันทร์

เรื่องที่ 1

กัมมีสุขภาพดีสืบทกัม เพื่อชีวิตที่เปล่งประกาย

ผีเท้าของยาสุโอะหนักราวกับตะกั่ว ทุกย่างก้าวราวกับพื้นดิน แตกร้าวจนแทบร่วงลงเหวลึก ผีเท้าของยาสุโอะหนักหน่วงถึงเพียงนั้น ทั้งที่บนท้องฟ้ามีดวงจันทร์กลมโตลอยเด่น ทว่าเขาไม่แม้แต่จะแหงนหน้ามอง ใบหน้าซุบซิด ไร้เรี่ยวแรงแม้แต่จะถอนหายใจ เมื่อหยุดผีเท้า ยาสุโอะก้มองไปรอบ ๆ อย่างเลื่อนลอย (อ้าว ที่นี่ที่ไหน...)

คงเพราะเขาเดินมาเรื่อย ๆ อย่างเหม่อลอย จึงมายังเส้นทางที่ต่างจากทางกลับบ้านตามปกติ บนป้ายแสดงชื่อย่านซึ่งติดอยู่กับเสาไฟฟ้าเขียนว่าเมืองคาซึนุมะ ทั้งที่ย้ายมาอยู่แถวนี้หลายปีแล้ว แต่นี้เป็นครั้งแรกที่เห็นชื่อเมืองนี้

ตรงหน้ามีทางแยกเจ็ดทาง ต้องเลี้ยวทางไหนถึงจะกลับบ้านได้—ขณะที่เขาคุ่นคิดพลางมองทางแยกแต่ละทาง เขาก็ยึดยาวอย่างผิดธรรมชาติ แล้วงานนั้นก็เลี้ยวไปยังทางแยกที่เปิด

(เมื่อไหร่ที่ไม่มีแยกตรงนั้น...?)

เพราะมีแสงจันทร์ส่องสว่างจึงไม่มีมูมมิดที่มองไม่เห็น และเขาแน่ใจว่าเมื่อครู่มีเพียงทางแยกเจ็ดทางเท่านั้น

แม้จะมีเหตุการณ์ลึกลับเกิดขึ้นตรงหน้า แต่ยาสุโอะกลับไม่กลัวหรือประหลาดใจ ในทางตรงข้าม ความสิ้นหวังที่แบกไว้ค่อยๆ จางหายไป ภายในใจจึงโล่งขึ้นเล็กน้อย—

ยาสุโอะสนใจทางแยกที่แปดซึ่งปรากฏอย่างกะทันหัน เขาตัดสินใจเดินตามเงาของตัวเองซึ่งยืดยาวอย่างประหลาด โดยเลี้ยวไปตามทางแยกนั้น

เมื่อเขาเลี้ยวตรงมุมถนน บ้านซึ่งมีบรรยากาศดีหลังหนึ่งก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า หน้าต่างบานใหญ่เปิดม่านไว้ ทำให้มองเห็นผู้คนที่กำลังดื่มชา ดูเหมือนที่นี่จะเป็นคาเฟ่ มีป้ายซึ่งเขียนว่าคาเฟ่จันทร์แขวนอยู่เหนือชายคา ยาสุโอะเดินเข้าคาเฟ่นั้นคล้ายกับถูกดึงดูดด้วยแสงไฟอบอุ่นที่ลอดมาจากหน้าต่าง

ทันทีที่เข้ามาในร้าน หญิงสาวที่อยู่ด้านในเคาน์เตอร์ก็ยิ้มอย่างอ่อนโยนและเอ่ยทักทายว่า “ยินดีต้อนรับค่ะ” ด้วยเสียงที่ไพเราะเหมือนเสียงกระดิ่งซึ่งฟังแล้วสบายใจ แต่เมื่อเธอวางแก้วและผ้าที่เช็ดซึ่งถืออยู่ สีหน้าของเธอก็เปลี่ยนเป็นเศร้าหมองทันที

“ตายจริง สีหน้าของคุณแม่่มากเลย เดี่ยวจะนำไปเสิร์ฟให้นะคะ เชิญนั่งพักก่อนค่ะ”

ยาสุโอะฝืนยิ้มแล้วมองหาที่นั่งว่าง ก่อนจะนั่งลง ขณะที่ผู้หญิงคนนั้น— เพราะไม่เห็นพนักงานคนอื่น เธอคงเป็นเจ้าของร้าน— ถือแก้วน้ำและรีบเดินมาหา

“ไม่เป็นไรใช่ไหม จะให้เรียกหม้อไหมคะ”

เธอมองหน้ายาสุโอะด้วยความเป็นห่วงขณะวางแก้วน้ำบนโต๊ะ ยาสุโอะส่ายหน้าเบา ๆ แล้วตอบกลับด้วยเสียงแผ่ว

“ไม่เป็นไรครับ ผมเพิ่งกลับมาจากที่นั่น”

“อย่างนั้นหรือคะ ถ้ารู้สึกแยลงก็บอกได้เลยไม่ต้องเกรงใจ จะรีบตามหมอบให้ทันทีค่ะ”

เมื่อเจ้าของร้านยิ้มให้ ยาสุโอะกลับยิ้มตอบไม่ได้ ยิ่งกว่านั้น ดวงตาที่ดูมืดมนกลับยิ่งขุ่นหมองกว่าเดิม ราวกับจะดูตกใจเขาให้หายไป

“ไม่เป็นไรครับ คงไม่แยไปมากกว่านี้ และคงไม่ดีขึ้นด้วย”

คำตอบที่เติมไปด้วยความสิ้นหวังทำให้เจ้าของร้านเจ็บปวดใจอย่างยิ่ง เมื่อยาสุโอะสังเกตเห็นจึงรีบขอโทษ และอาจเพราะเหตุนี้ เจ้าของร้านจึงนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“ถ้าไม่รังเกียจ ช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมคะ”

“เออ ถึงเล่าไปก็คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง...”

“บางทีคุณอาจรู้สึกว่าการกลับบ้านไม่ได้จึงมาร้านนี้เพื่อปรับอารมณ์ ใช่มั้ยคะ ถ้าอย่างนั้น ก็ระบายความในใจออกมาให้หมด อย่างน้อย อาจจะช่วยจัดระเบียบความรู้สึกที่จำเป็น เพื่อให้กลับบ้านได้ค่ะ”

เจ้าของร้านพูดด้วยความอ่อนโยนคล้ายกำลังร้องเพลงกล่อมเด็ก เพียงแค่นั้นก็ทำให้ยาสุโอะอยากร้องไห้โดยไม่มีเหตุผล รู้สึกเหมือน ได้รับการช่วยเหลือ

เจ้าของร้านสะดุ้งแล้วก้มหน้าด้วยความรู้สึกผิด

“ฉันทนี่ ก้าวกายเกินไปแล้ว ขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรครับ...”

ยาสุโอะเกรงใจ แล้วเขาก็เริ่มเล่าเรื่องซ้ำ ๆ

ยาสุโอะพบกับภรรยาในช่วงที่เขาไม่มีตำแหน่งหน้าที่ที่ตีระดับหนึ่งในบริษัท เพราะที่ผ่านมามีแต่หมกมุ่นกับการทำงาน ตอนที่ยังหนุ่มจึงไม่มีโอกาสได้พบใคร รู้ตัวอีกทีคนรอบข้างก็แต่งงานกันหมดแล้ว ยาสุโอะเกิดและเติบโตในครอบครัวอบอุ่น เขาจึงอยากสร้างครอบครัวที่อบอุ่นเหมือนพ่อแม่ ด้วยเหตุนี้เขาจึงรีบไปลงทะเบียนที่บริษัทจัดหาคู่— และที่นั่น เขาก็ได้พบภรรยา

ภรรยาของเขานิสัยดีมาก มีรอยยิ้มน่ารัก และน่านับถือในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ในมุมมองของยาสุโอะ เธอน่าจะเป็นคนที่ใครๆ ก็อยากเข้าหา แต่เพราะเธอทุ่มเทให้การทำงานจึงไม่มีโอกาสได้พบใครมากนัก ยาสุโอะตกหลุมรักเธอตั้งแต่แรกพบ จึงขอคบโดยมีเป้าหมายว่าจะแต่งงานกัน แล้วเธอก็ตอบรับ ทำให้เขาดีใจเหมือนได้ขึ้นสวรรค์เลยทีเดียว

เขาสร้างครอบครัวกับเธอผู้แสนดีตามที่วาดฝัน แต่แล้วก็มีกำแพงใหญ่ขวางกั้น นั่นคือพวกเขาไม่อาจมีลูก เพราะความทุกข์ใจพวกเขาจึงคิดจะรับลูกบุญธรรมอยู่ช่วงหนึ่ง ทว่าในเวลาต่อมา พวกเขา ก็มีลูกชายด้วยกัน

“ภรรยาผมชื่อโนริโกะ ผมจึงใช้ตัวอักษรจากชื่อตัวเองและภรรยา มาตั้งชื่อลูกชายว่ายาสุโนริ¹ เขาเป็นเด็กฉลาดเหมือนแม่ หางตาตก

¹ชื่อยาสุโอะใช้ตัวอักษรคันจิ 康夫 ส่วนโนริโกะใช้ 典子 เมื่อนำตัวอักษรตัวแรกมารวมกันจะได้ 康典 (ยาสุโนริ)

เล็กน้อยเหมือนผม—อา มีรูปถ่ายด้วยครับ นี่ไง นี่”

ยาสุโอะพูดพลางหยิบโทรศัพท์มือถือถือออกจากกระเป๋าและโชว์หน้าจอให้เจ้าของร้านดู บนหน้าจอ นั้นเป็นภาพเด็กชายหน้าตาน่ารักกับหญิงสาวผู้มีรอยยิ้มงดงามกำลังอิงแอบกัน

“เป็นเด็กน่ารักมากเลยคะ คุณภรรยา ก็สวยมากเหมือนกัน”

เมื่อเจ้าของร้านยิ้ม ยาสุโอะก็พยักหน้าอย่างมีความสุขพร้อมกับพูดว่า “ใช่ไหมครับ” ยาสุโอะดูสภาพลูกชายบนหน้าจออย่างรักใคร่ด้วยปลายนิ้ว แล้วเล่าต่อซ้ำ ๆ

“เราซื้อบ้านตอนที่ยาสุโนริกำลังจะเข้าเรียนชั้นอนุบาลพอดี และฤดูใบไม้ผลินี้ เขาจะเป็นนักเรียนชั้นประถมแล้ว ความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านก็ดี ทุกอย่างราบรื่น—อย่างน้อยก็ควรจะเป็นแบบนี้”

ยาสุโอะพูดติดขัด จากนั้นน้ำตาก็ค่อย ๆ เอ่อขอบตา

จากผลตรวจสุขภาพประจำปีของบริษัท เขาได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคหัวใจ เพราะไม่อยากให้ครอบครัวเป็นห่วงโดยไม่จำเป็น จึงไปตรวจอีกครั้งโดยไม่บอกใคร และวันนี้ หลังเลิกงานเขาก็ไปฟังคำวินิจฉัยจากหมอซึ่งแจ้งว่าเขาเหลือเวลาไม่มากแล้ว

“ผมคิดอยู่ว่าช่วงนี้น้ำหนักลดนิดหน่อย นอกจากนั้นก็ไม่มีรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติ ร่างกายแข็งแรงดี ผมคิดด้วยซ้ำว่าจะพยายามให้มากขึ้นเพื่อครอบครัวที่รัก อยากให้เราสามคนมีความสุขมากขึ้น แต่หมอกลับบอกให้ผมรีบเข้ารับการรักษาแบบประคับประคอง—ผมเคยคิดว่าอยากเห็นหน้าหลาน แต่ตอนนี้ผมจะไม่ได้เห็นยาสุโนริเติบโตด้วยซ้ำ...!”

ในที่สุด ยาสุโอะก็ร้องไห้ หลังจากที่เขาร้องไห้และสูดน้ำมูกเบา ๆ เขาก็หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดน้ำตาขณะที่ไหลก็ลู่ตก

“ขอโทษครับ ที่ทำให้เห็นภาพไม่น่ามอง...”

เจ้าของร้านเพียงแค่นั่งอย่างอ่อนโยน อาจเพราะได้ระบาย ความเจ็บปวดจึงรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย และอาจเป็นเพราะความรู้สึกผิด ที่เล่าเรื่องหนักใจ ยาสุโอะจึงเผยรอยยิ้มเศร้าสร้อย ทันใดนั้นเขาก็มี ท่าทางคล้ายนึกบางอย่างได้ และเริ่มกระวนกระวาย

“มาร้านกาแฟแท้ ๆ แต่กลับดื่มแค่น้ำเปล่า ผมนี่เป็นลูกค้า ที่แย่มากเลย ขอโทษครับ เดี่ยวผมจะสั่งอะไรสักอย่าง”

“ตายจริง ฉันก็ผิดเหมือนกันที่เสิร์ฟน้ำแล้วพูดขึ้นมาทันทีว่า ‘ถ้าไม่รังเกียจ ช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมคะ’ ดังนั้นไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ— ถ้าอย่างนั้น คุณลูกค้าจะรับอะไรดีคะ”

“เอ่อ... ฉันขอชาสักแก้ว ขอชาเอิร์ลเกรย์ครับ”

เจ้าของร้านยิ้มและพูดว่า “รับทราบค่ะ” จากนั้นก็ลุกขึ้นแล้ว เดินกลับไปเคาน์เตอร์

ขณะที่เจ้าของร้านชงชา ยาสุโอะก็กวาดตามองไปรอบร้าน ก่อนหน้านี้เขาไม่มีเกะจิดจะสังเกต แต่เมื่อมองอย่างละเอียด ก็พบว่าร้านนี้มีบรรยากาศดีจริงๆ ตามมุมต่างๆ มีของตกแต่งเก๋แก่ แต่ดูหรูหราจัดวางอยู่ ผันบางส่วนเป็นชั้นหนังสือ ไม่แน่ใจว่าเป็น เสียงจากวิทยุหรือแผ่นเสียง แต่เสียงเพลงที่เปิดคลอเบาๆ ทำให้ จิตใจสงบ ให้ความรู้สึกเหมือนคาเฟ่ดั้งเดิม

หลังจากนั้นไม่นาน กลิ่นหอมสดชื่นคล้ายกลิ่นส้มก็โชยมา บางเบา คงเป็นใบชาชั้นดีที่ชงอย่างพิถีพิถัน เป็นกลิ่นหอมที่ทำให้

จิตใจสงบ ให้ความรู้สึกเหมือนกำลังนั่งอาบแดดอุ่นๆ ในสวนส้ม

“ขอโทษทีให้รอ นี่ซาเอิร์ลเกรย์ที่สั่งค่ะ”

ไอรันจากถ้วยชาที่วางอยู่ตรงหน้าลอยขึ้นมาแตะจมูก ใบหน้าของยาสุโอะจึงผ่อนคลายเล็กน้อย เขาจับหูของถ้วยชาเซรามิกซึ่งให้ความรู้สึกดีเมื่อสัมผัส

“รสชาติน่าจะดีมาก — ภรรยาของผมชอบดื่มชาเป็นงานอดิเรก เวลาอยู่บ้านเธอมักจะชงชาให้ผมดื่มบ่อยๆ”

“ตายจริง กังวลจังว่าชาถ้วยนี้จะถูกปากหรือเปล่า เพราะคงเทียบเท่ากับชาที่คุณภรรยาชงด้วยความรักไม่ได้”

“ไม่เลยครับ อร่อยมากเลย”

ยาสุโอะตอบหลังจากจิบชาไปคำหนึ่ง เจ้าของร้านยิ้มอย่างดีใจ แล้ววางจานใบเล็กไว้ข้างถ้วยชา

“นี่เป็นของแถมเล็กๆ น้อยๆ ลองรับประทานดูนะค่ะ”

ในจานมีสิ่งที่คล้ายกัมมีวางอยู่หลายเม็ด ลักษณะเป็นเม็ดรีเหมือนอัลมอนด์และมีสีแดงเข้มไปรุ่งแสง กัมมีเหล่านั้นเป็นประกายคล้ายอัญมณี ยาสุโอะพึมพำโดยไม่รู้ตัว

“สวยจัง ดูเหมือนโกเมนเลย”

“ค่ะ ใช่แล้ว นั่นคือโกเมนจริงๆ ค่ะ”

เจ้าของร้านหัวเราะคิกคักขณะพยักหน้า ส่วนยาสุโอะมองเธอโดยมีสีหน้างุนงง แต่แล้วลูกค้าคนหนึ่งซึ่งกำลังอ่านหนังสือ — ชายสูงวัยก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“นั่นนะ มาสเตอร์ทำเองเลยนะ อร่อยดี ลองกินดูสิ”

“กัมมีทำเองได้ด้วยหรือครับ ไม่เคยรู้เลย”

เมื่อยาสุโอะพูดอย่างประหลาดใจ เจ้าของร้านก็พยักหน้าและ

ตอบว่า “คะ ทำได้คะ” แล้วเธอก็ยึดดอกอย่างภูมิใจ ก่อนจะเริ่มเล่าวิธีทำอย่างละเอียด

ก่อนอื่น นำหินโกเมนซึ่งมีความบริสุทธิ์สูงมาขัดให้เป็นทรงรี แล้วใช้น้ำบริสุทธิ์ล้างให้สะอาด จากนั้นก็รวบรวมน้ำค้างยามเช้าจากใบกระวานซึ่งอาบแสงจันทร์อย่างเต็มที่ แล้วเทใส่หม้อให้ปริ่มโกเมนพอดี หลังจากนั้นก็นำผ้าฝ้ายที่เก็บจากดอกบัว ตั๋งไฟ และค่อยๆ เคี่ยวด้วยไฟอ่อน คนเป็นครั้งคราวเพื่อไม่ให้ไหม้ เคี่ยวจนกว่าน้ำจะระเหยไปหมด

“แต่ฉันขัดหินเองไม่ได้จึงมักจะรบกวนคนที่แบ่งหินมาให้ช่วยจัดการเป็นประจำ — เห็นไหมคะ ถึงจะใช้ความอดทน แต่ขั้นตอนก็ง่ายมากเลยคะ”

ยาสุโอะรู้สึกเหมือนถูกจิ้งจอกจำแลงเล่นกล เจ้าของร้านกับลูกค้าต่างก็อ่อนโยนและมีมารยาท ไม่ชวนให้รู้สึกหวาดระแวงเลยสักนิด แต่เขาหลุดปากอย่างไม่ตั้งใจว่า “เหมือนโกเมนเลย” แต่กลับสานต่อจนกลายเป็นเรื่องปั่นแต่งเหมือนนิทานปรัมปราเช่นนี้

ยาสุโอะสับสน เขาหันมองชายสูงวัยที่อยู่ด้านหลัง ชายคนนั้นเพียงยิ้มอย่างอ่อนโยน เมื่อมองเจ้าของร้านอีกครั้ง เธอก็มีสีหน้าลำบากใจเล็กน้อย

“แล้วก็ เอ่อ เชื่อกันว่าโกเมนช่วยเพิ่มพลังชีวิต จึงดีต่อสุขภาพ และช่วยให้อายุยืน ถ้ามยังเป็นเครื่องรางที่ช่วยให้เอาชนะอุปสรรคได้ด้วยคะ”

กาแฟแห่งนั้นเปิดให้บริการกินจันทรึงสุข

เจ้าของร้านพูดตะกุกตะกัก ยาสุโอะมองเธอด้วยแววตาเศร้าสร้อย จากนั้นดูเหมือนว่าเจ้าของร้านจะรับรู้ถึงความรู้สึกของยาสุโอะ เธอจึงห่อไหล่ด้วยท่าทางรู้สึกผิดยิ่งกว่าเดิม

“แน่นอนว่าสิ่งนี้รักษาโรคของคุณให้หายไม่ได้และคุณเองก็เหลือเวลาไม่มาก เรื่องเหล่านี้ฉันเข้าใจดี...เพราะฉะนั้น เอ่อ นี่เป็นเพียงเครื่องรางเล็กๆ เพื่อให้คุณใช้เวลาที่เหลืออย่างมีความสุขที่ดีขึ้น หากสุขภาพดีขึ้น แม้จะเล็กน้อย จะได้มีความทรงจำดี ๆ กับยาสุโอะในครั้ง มากขึ้นยิ่งงั้นละคะ”

หากยาสุโอะยังอยู่ในอารมณ์ก่อนที่จะเข้ามาในร้าน เขาคงจะโกรธและต่อว่าด้วยคำพูดว่า “ล้อเล่นหรือไง ไม่เข้าใจความรู้สึกของคนอื่นสักนิด” แต่เพราะได้รับการต้อนรับอย่างอ่อนโยน มีคนรับฟังเรื่องราว และได้ดื่มชาแสนอร่อยที่ชงอย่างพิถีพิถัน เขาก็มองความเอาใจใส่ของเจ้าของร้านว่าเป็น “ความปรารถนาดีจากใจจริง” ไม่ใช่ “การก้าวท้าวไม่เข้าเรื่อง”

“อะ...เอ่อ ฉัน...ฉันก้าวท้าวเกินไปอีกแล้วใช่ไหมคะ แต่ฉันรู้สึกได้ถึง**ความปรารถนาอันแรงกล้า**ของคุณ...ขอโทษค่ะ...”

เจ้าของร้านก้มหน้าและห่อไหล่อย่างรู้สึกผิด ยาสุโอะจึงยิ้มและเอ่ยขอบคุณ จากนั้นก็หยิบกัมมีขึ้นมาหนึ่งเม็ดแล้วใส่เข้าปาก

กัมมีเม็ดนั้นแข็งและเหนียวหนึบกว่ากัมมีที่วางขายในท้องตลาด ทว่าก็คล้ายกับตอนที่กัดลูกอมนิ่ม ๆ แล้วฟันจมลงไป

ส่วนรสชาติก็เป็นอย่างที่เห็น หวานอมเปรี้ยวและมีรสขมคล้ายเหล็กเล็กน้อย เป็นรสชาติแบบโกเมน แต่เพราะใส่น้ำผึ้งจากดอกไม้ จึงมีรสหวานละมุนด้วย ขณะที่รสเหล็กจะเข้มข้นในตอนท้าย

“แข็งกว่าที่เห็นนะครับ...อืมมมม รสหวานอมเปรี้ยวละมุนลิ้น

ชวนให้โผล่อกตัสัจจ ส่วนรสหวาน ยิ่งลิ้มรสก็ยิ่งรู้สึกถึงความสง่างามมากขึ้น แต่เพราะแบบนั้น รสขมที่ตามมาจึงเข้มข้นมากทีเดียว — รสเหล็กชัดเจนมาก”

“ใช่ใหม่ เพราะเดิมทีก็เป็นแร่ธาตุยังงั้ละคะ”

เจ้าของร้านขยิบตาอย่างขี้เล่น ยาสุโอะพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม เขาหยิบกัมมีสองสามเม็ดเข้าปาก ยิ่งเคี้ยวก็ยิ่งรู้สึกเหมือนเลือดไหลเวียนไปทั่วร่างกายอย่างน่าประหลาด อันที่จริง มือและเท้าซึ่งเย็นเฉียบกลับอุ่นขึ้น เขารู้สึกเหมือนบางอย่างที่หนักอึ้งซึ่งกดทับอยู่ได้อันตรธานไป

เมื่อรับประทานกัมมีในจานจนหมด อารมณ์หดหู่ก็ปลอดภัยไปจนรู้สึกว่าการจมนอยู่กับความเศร้าเป็นเรื่องที่ดูโง่งง

“สีหน้าดูดีขึ้นแล้วนะคะ แก้มที่เคยซีดเซียวมีสีแดงฟาดและดูอิมเอิบนิคหน่อยแล้วค่ะ”

“นั่นแหละครับ ผมสบายใจกว่าตอนที่มาถึงร้านช่วงแรก — ขอบคุณมาสเตอร์มาก ๆ ครับ”

ยาสุโอะยิ้มขณะตอบเจ้าของร้านซึ่งดูมีความสุขราวกับเป็นเรื่องของตัวเอง แล้วเขาก็ตัดสินใจว่าควรกลับบ้านได้แล้ว แม้ว่ายาสุโอะจะเก็บซองและลูกจากที่นั่น เจ้าของร้านก็ไม่มีที่ท่าว่าจะขยับออกห่างจากเขา

“ผมคิดว่าควรกลับบ้านแล้ว ระวังคิดเงินด้วยครับ...”

ยาสุโอะเอย่กับเจ้าของร้านด้วยความประหลาดใจ แต่สิ่งที่ทำให้แปลกใจยิ่งกว่าคือเจ้าของร้านซึ่งพูดพร้อมรอยยิ้มว่า “เอาไว้คราวหน้าก็ได้ค่ะ” แต่เมื่อคิดถึงเรื่องกัมมีด้วยแล้ว ยาสุโอะก็ขมวดคิ้วเล็กน้อยอย่างไม่สบายใจ

“ที่นี่ไม่รับเงินสดจากลูกค้าหรอกค่ะ”

“แต่ผมไม่รู้ว่าจะได้กลับมาอีกเมื่อไหร่ อีกอย่าง แบบนี้จะไม่
มีคนบ่นว่าอาหารเหวอครับ ว่าแต่ผมต้องจ่ายด้วยอะไร”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงและสีหน้าที่ปะปนระหว่างความไม่สบายใจ
กับการตำหนิ ก่อนจะสายหน้าเล็กน้อยคล้ายจะบอกว่าเป็นไปไม่ได้
ส่วนเจ้าของร้านก็ยิ้มเพื่อนแล้วพยักหน้า

“ทุกคนพูดเหมือนกัน แต่ไม่ต้องกังวลหรอกค่ะ ส่วนค่าอาหาร
จ่ายด้วยรอยยิ้มค่ะ”

“รอยยิ้ม?”

“ค่ะ รอยยิ้มสดใสที่มาจากกันบั้งของหัวใจคือค่าอาหารที่ฉัน
ได้รับ—ไว้มาที่ร้านอีกนะคะ มาพร้อมรอยยิ้มสดใสไม่แพ้ดวงอาทิตย์หรือ
ดวงจันทร์เต็มดวง ไม่ใช่หน้าต่างที่ดูเศร้าหมองเหมือนวันนี้ เพราะฉะนั้น
ตอนนี้ขอให้คิดแค่เรื่องการใช้เวลาอยู่กับครอบครัวก็พอค่ะ”

เจ้าของร้านเอ่ยพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน ถ้อยคำพูดนั้นไร้ซึ่ง
ความลังเล แผ่นหลังของเธอเหยียดตรงอย่างสง่างาม ไม่มีบรรยากาศ
ของการหลอกลวงแม้แต่น้อย—หากเธอพูดเช่นนั้น แสดงว่าเธอ
จะได้กลับมาเยือนร้านนี้อีกครั้ง และตอนนั้นคงมีรอยยิ้มจริงใจ ไม่ใช่
รอยยิ้มตามมารยาท ไม่รู้เพราะเหตุใด แต่ยาสุโอะเชื่อมั่นว่าจะเป็น
เช่นนั้นอย่างแรงกล้า

ยาสุโอะเดินไปถึงทางเข้าร้าน โดยมีเจ้าของร้านเดินตามมาด้วย
แล้วพวกเขาทั้งสองยืนตรงหน้าประตู ยาสุโอะหันไปยิ้มให้เจ้าของร้าน

“ขอบคุณสำหรับกัมมี่ครับ ชاور่อยมาก ถ้าทำเป็นมิลก์ที่
คงน่าอร่อยนะครับ เอาไว้ผมจะกลับมาลองชิม”

“ดีใจที่ได้ยินแบบนี้ค่ะ! คราวหน้าถ้าคุณมา ฉันจะเตรียม
มิลก์ที่แบบพิเศษไว้ล่ะค่ะ!”

รอยยิ้มเปี่ยมสุขของเจ้าของร้าน เป็นรอยยิ้มสดใสที่สุดนับตั้งแต่ ยาสุโอะเข้ามาในร้าน — สักวัน ผมจะยิ้มแบบนี้ได้ไหมนะ ยาสุโอะ คิดเช่นนั้นในใจขณะพยักหน้าและพูดว่า “ต้องทำให้ได้” ก่อนจะขอบคุณ ชายสูงวัยที่แนะนำให้เขารับประทานกัมมี่แล้วเดินออกจากร้าน

ทว่ายาสุโอะก็ไม่เคยกลับมาที่ร้านอีกเลย ไม่ว่าจะผ่านไปกี่เดือน กี่ปี เขาไม่เคยเปิดประตูร้านพร้อมรอยยิ้มแม้แต่ครั้งเดียว

หลังจากวันที่ยาสุโอะมาเยือน เวลาที่ผ่านไปราวสิบสองปี วันหนึ่งมีเด็กหนุ่มในชุดนักเรียนมัธยมปลายมาที่ร้าน เมื่อเจ้าของร้าน เอ่ยว่า “ยินดีต้อนรับค่ะ” เขาก็ยิ้มระแวกเล็กน้อยเป็นการทักทาย

เขาคนนี้ดูเฉลียวฉลาด หางตาตลกเล็กน้อย เมื่อหญิงวัยกลางคน ซึ่งเป็นลูกค้าคนหนึ่งเห็นเขาก็ยิ้มสดใสทันที

“นี่ยาสุโนริคุงใช้ไหม โตขึ้นมากเลยนะ ช่วงที่คุณแม่พายาสุโนริคุง มาหาป้าบ่อยๆ ตอนนั้นเธอยังตัวเล็กแค่นี้เอง!”

ยาสุโนริมองหญิงวัยกลางคนที่ยิ้มแย้มพร้อมทำท่าทำทางขณะ ชวนคุยด้วยสีหน้าสงสย เขาถอยห่างเล็กน้อยพร้อมพิมพ์ว่า “เอ่อ สวัสดีครับ” ส่วนเจ้าของร้านก็จับจ้องเขาอย่างสนใจ เขาหันไป หาเจ้าของร้านและกำลังจะพูดบางอย่างโดยมีสีหน้าตึงเครียด แต่แล้ว เจ้าของร้านก็อุทานด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ

“อ๊ะ! คุณ หรือว่า ยาสุโนริคุงใช้ไหมคะ โตขึ้นมากเลยนะ!”

“คุณเจ้าของร้านก็รู้จักผมด้วยหรือครับ”

เขา — ยาสุโนริดูสับสน เจ้าของร้านยิ้มพลางพยักหน้า เธอตอบ

ขณะเช็ดมือที่เปียกด้วยผ้า

“คะ ก่อนหน้านี้อ ตอนที่คุณพามาที่ร้านเคยเอารูปคุณให้คุณยาสุโอะเป็นยังไงบ้าง แข็งแรงดีใช่ไหมคะ”

เจ้าของร้านเอียงคอเล็กน้อยขณะเอ่ยถาม ทว่ายาสุโนริกลับทำหน้าเหยเกแล้วก้มหน้า เพียงแค่นั้นก็ทำให้เจ้าของร้านเข้าใจว่ายาสุโอะจากโลกนี้ไปแล้ว

ชายสูงวัยซึ่งกำลังดื่มกาแฟอยู่ด้านในสุดของร้านส่งเสียงเรียกยาสุโนริแทนเจ้าของร้านที่คุณอดสู

“ยาสุโนริคุง มานี่สิ ลุงจะเลี้ยงเครื่องดื่มสักแก้ว และถ้าไม่รังเกียจช่วยเล่าเรื่องคุณพ่อให้ฟังหน่อยได้ไหม — ตอนที่คุณพ่อเธอมาลุงอยู่ที่ร้านนี้ด้วย เลยอยากรู้เรื่องคุณพ่อของเธอนะ”

ยาสุโนริเดินเข้าไปหาชายสูงวัยคนนั้นโดยไม่พูดอะไร แล้วนั่งบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเงียบ ๆ ก่อนจะเช็ดหางตาเล็กน้อย ตอนที่เขาเข้ามาในร้านพร้อมสีหน้าเหยเก ดูเหมือนน้ำตาคลออยู่ก่อนแล้ว เมื่อเจ้าของร้านวางแก้วน้ำตรงหน้า ยาสุโนริก็เริ่มเล่าทันที

“พ่อจากไปประมาณสองปีก่อนครับ”

วันหนึ่ง เมื่อครั้งยาสุโนริยังเด็ก พ่อของเขา ยาสุโอะกลับมาจากที่ทำงานแล้วสารภาพว่า

“พ่อนะ กำลังจะตายแล้วละ”

ใบหน้าเือนยิ้มซึ่งดูสงบข้างตรงข้ามกับคำพูด ยิ่งกว่านั้น เขายังดูมีชีวิตชีวาที่สุดในรอบหลายเดือนที่ผ่านมา ไม่มีวิธีแหวว่าอนาคต

ที่น่าเศร้ากำลังรออยู่ ดังนั้นยาสูโนริจึงไม่อยากจะเชื่อว่าพ่อจะจากไปเร็ว ๆ นี้ แม่ก็คงรู้สึกแบบเดียวกัน

แม่ยื่นกรรณให้พ่อไปตรวจซ้ำที่โรงพยาบาลอื่น หลังจากนั้นยาสูโอะก็ไปตรวจอีกครั้งและได้รับคำวินิจฉัยว่าผ่าตัดได้ ยิ่งไปกว่านั้นโรงพยาบาลก่อนหน้านี้ซึ่งแจ้งว่า “เหลือเวลาไม่มากและสายเกินกว่าจะผ่าตัด” ดูเหมือนจะไม่ได้วินิจฉัยผิดพลาด จึงพูดได้เพียงว่านี่คือปาฏิหาริย์

ยาสูโอะเข้ารับการผ่าตัดและรักษาตัวที่โรงพยาบาลในช่วงที่ยาสูโนริเริ่มเรียนชั้นประถม หลังออกจากโรงพยาบาลก็ทำงานอย่างไม่หักโหม และใช้เวลาที่เหลือโดยให้ความสำคัญกับครอบครัวเป็นอันดับแรก เขาใช้ชีวิตทุกนาทีทุกวินาทีอย่างทะนุถนอม และเติมเต็มทุก ๆ วันด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข

“หลังจากที่ผมขึ้นมัธยมปลายได้ไม่นาน โรคก็กลับมาอีกครั้ง ทั้งที่คิดว่าผ่าตัดจนหายสนิทแล้วแท้ ๆ แต่ดูเหมือนพ่อรู้อยู่แล้วว่าหลังจากผ่าตัด อัตราที่จะมีชีวิตอยู่ต่ออีกสิบปีจะมีเพียงห้าสิบห้าสิบ พ่อจึงไม่แปลกใจหรือเศร้าอะไร”

ยาสูโนริหยุดเล่าไปครู่หนึ่ง ดวงตาของเขาชุ่มไปด้วยน้ำตา ทว่า เขาพยายามกลั้นไม่ให้น้ำตาไหลจนดวงตาแดงก่ำ ขณะที่ใบหน้าเหยเกอย่างเจ็บปวด แล้วเขาก็เล่าต่อ

“ผมบอกพ่อว่า ‘ทั้งที่มีปาฏิหาริย์จนผ่าตัดได้ แต่สุดท้าย ถ้าไม่หายขาดจริง ๆ ก็ไม่มีความหมาย ถ้าพระเจ้ามีอยู่จริงก็นับว่าขี้เหนียว

และแย่มากที่รักษาแค่ครึ่ง ๆ กลาง ๆ’ แล้วพอก็พูดว่า ‘ชีวิตนี้อาจดับ
ไปแล้วตั้งแต่วันที่ผ่าตัด แต่เทียนแห่งชีวิตกลับถูกจุดให้ส่องสว่าง
มาถึงสิบปี ไม่มีอะไรน่าขอบคุณมากไปกว่านี้แล้ว’ พ่อยังพูดอีกว่า
‘ภาพที่ยาสุโนริใส่ชุดนักเรียนใหม่ ในความเป็นจริงพ่อก็ไม่เห็น
แต่กลับได้เห็นถึงสองครั้ง ไม่มีอะไรจะมีความสุขมากไปกว่านี้’ พ่อ
พูดแบบนั้นแล้วยิ้มกว้างอย่างมีความสุข”

ยาสุโนริทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาร้องไห้ แต่ก็รีบก้มหน้าแล้ว
เช็ดน้ำตาด้วยแขนเสื้อนักเรียน ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าแล้วหยิบ
สมุดประจำตัวนักเรียนออกมา จากนั้นเขาก็หยิบบางสิ่งออกมาจากสมุด
แล้ววางบนโต๊ะ — รูปถ่ายครอบครัวยาสุโนริ

รูปใบนั้นน่าจะถ่ายหลังจากวันที่ยาสุโอะพูดคุยกับยาสุโนริ
เรื่องโรคที่กลับมา เสื้อเบลเซอร์นักเรียนที่ใหญ่เกินตัวช่วยยืนยันได้ว่า
ยาสุโนริยังเด็ก สีหน้าของเขาดูโกรธและบุดิ่งเหมือนไม่ยอมรับสิ่งที่
เกิดขึ้น ส่วนแม่พยายามยิ้มอย่างเต็มที่ แต่ก็เห็นได้ชัดว่าฝืนยิ้ม

ตรงกันข้าม ยาสุโอะดูสุขภาพดีและมีรอยยิ้มสดใสจุดดวงอาทิตย์
แม้ร่างกายจะซูบผอมและดูอ่อนแอ แต่นั่นกลับดูคล้ายเปลวไฟแห่งชีวิต
ที่กำลังลุกโชนอย่างสุดกำลังเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะต้องดับลง

“เป็นรอยยิ้มที่ดีมากเลยนะคะ”

เจ้าของร้านพูดทั้งที่น้ำตาเอ่อคลอ ทันใดนั้นเครื่องคิดเงินซึ่งวาง
อยู่บนเคาน์เตอร์ก็ส่งเสียงดังตึง

เมื่อยาสุโนรินมอมองเคาน์เตอร์ด้วยความแปลกใจ เจ้าของร้าน
ก็ยิ้มเล็กน้อยแล้วพูดอย่างสงบว่า

“เพิ่งได้รับค่าอาหารคะ สำหรับค่าคินที่คุณยาสุโอะมาดื่มชาที่นี่”

ยาสุโนริทำหน้าเหวอเพราะไม่เข้าใจความหมาย ส่วนชายสูงวัย

กอดดอกพุดางมองรูปถ่ายพร้อมรอยยิ้ม

“ยังงี้ก็ตาม เป็นรอยยิ้มที่ดีจริงๆนะ ดูมีความสุขมาก แถมยังให้ความรู้สึกที่ไม่มีอะไรค้างคาใจแล้ว”

ยาสุโนริซึ่งทำหน้าที่เหวอเริ่มมีสีหน้าตึงเครียด และเมื่อความตึงเครียดเหมือนตอนที่เข้ามาในร้านกลับมา เขาก็ห่อไหล่อย่างรู้สึกผิด พุดางเอ่ยอย่างร้อนรนว่า

“ใช่แล้ว เอ่อ ผมมาจ่ายค่าอาหารแทนพ่อครับ! พ่อเล่าเรื่อง *คาเฟลิกัลป์* ให้ผมฟังบ่อยๆ แล้วก็ชวนว่าสักวันจะไปด้วยกัน วันที่ถ่ายรูปไปนี่พ่อยังพูดว่า ‘ไปกันเถอะ ถ้าเป็นตอนนีู้สึกว่าน่าจะไปได้’ แต่ผมกับแม่ห้ามไว้ ‘คนที่กำลังจะเข้าโรงพยาบาลอยู่แล้วพูดอะไรออกมา ถ้าเกิดอะไรขึ้นจะอย่างไร’ เพราะอย่างนั้น จึงเหมือนว่าผมทำให้พ่อมีเรื่องค้างคา วันที่เข้าโรงพยาบาล พ่อฝากว่า ‘เอารูปที่ถ่ายก่อนหน้านี้ไปที่ร้านนั้น รูปถ่ายไปนั้นต้องจ่ายค่าอาหารได้แน่นอน’”

“ตายจริง อย่างนั้นหรือคะ”

“พ่อยังพูดว่าสัญญากับเจ้าของร้านไว้แล้วว่าจะกลับไปอีก ที่จริงพ่อคงอยากจ่ายด้วยตัวเอง แต่ผมห้ามไว้ ไม่นึกเลยว่าจะยังไม่จ่ายจริงๆ แถมผมยังไม่เข้าใจว่ารูปถ่ายไปนี้จะจ่ายค่าอาหารได้ยังไง ผมจัดการความรู้สึกของตัวเองไม่ได้ รู้ตัวอีกทีก็ผ่านไปสองปีแล้ว...— ผมทำผิดต่อพ่อและคุณเจ้าของร้าน ขอโทษจริงๆครับ...”

ยาสุโนริน้ำแดงและทำตัวหดหู่ เจ้าของร้านยิ้มอย่างอ่อนโยน และเอ่ยว่า “ไม่ต้องกังวลหรอกค่ะ” แต่ยาสุโนริกลับทำตัวหดหู่ด้วยความเกรงใจยิ่งกว่าเดิม

ชายสูงวัยละสายตาจากยาสุโนริไปหาเจ้าของร้านแล้วยิ้มกริ่ม

“เอาละ ที่สัญญาว่าจะเลี้ยงเครื่องดื่มยาสุโนริคุงหนึ่งแก้ว ฉัน

ขอตัด दिलใจให้เองเลยละกัน”

“มิลกที่ใช่ใหม่คะ เต๋ยวเตรียมีให้คะ”

เมื่อชายคนนั้นพยักหน้าอย่างหนักแน่น เจ้าของร้านก็ยิ้ม
คล้ายจะบอกว่าเข้าใจแล้ว และเดินกระโดดดิ่งไปที่เคาน์เตอร์

ฤดูใบไม้ผลิปีนี้ ยาสุโนริจะเข้าเรียนคณะแพทยศาสตร์ที่มหา-
วิทยาลัยแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกล เขาอยากเป็นแพทย์วิจัยที่พัฒนา
ตัวใหม่ เพื่อสร้างปาฏิหาริย์เหมือนที่พ่อได้รับ ถ้าเป็นไปได้ก็อยาก
สร้างปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นกับผู้ป่วยให้มากที่สุด หรืออย่างน้อย
ก็เพื่อให้ผู้ป่วยใช้ชีวิตด้วยรอยยิ้มจนถึงวินาทีสุดท้ายเช่นเดียวกับพ่อ

ขณะที่ดื่มมิลกที่ ยาสุโนริก็เล่าความฝันอันยิ่งใหญ่พร้อมรอยยิ้ม
เป็นรอยยิ้มสดใสสุดดวงอาทิตย์เช่นเดียวกับรอยยิ้มของพ่อในรูปถ่าย
ใบนั้น

เรื่องที่ 2

ซาโรสแมรี

แห่งความทรงจำในอดีต

ทันทีที่ประตูเปิดออกอย่างแรง เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งก็พุ่งเข้ามา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกะทันหันทำให้เจ้าของร้านเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ขณะที่เด็กหญิงคนนั้นหายใจหอบและหลุดเสียงร้อง “ฮือ...” เบา ๆ

“ตายจริง หนูน้อย ดึกดื่นปานนี้เกิดอะไรขึ้น หลงทางกับคุณพ่อคุณแม่หรือเปล่า”

เจ้าของร้านเดินออกจากด้านในเคาน์เตอร์ ขณะเดียวกันก็เอ่ยถาม โดยมีสีหน้าเป็นห่วง ดวงตาของเด็กหญิง—โอ เหมือนทำนบกันน้ำตาทันทีที่ได้ยินคำว่า *คุณแม่* ทำนบนั้นก็พังทลายแล้วน้ำตาก็เอ่อล้นออกมา

เมื่อเห็นไอร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างหนัก เจ้าของร้านก็ตื่นตระหนกจนทำอะไรไม่ถูก ลูกค้าคนหนึ่ง—หญิงวัยกลางคนเห็นเจ้าของร้านมีท่าทางเช่นนั้นจึงรีบลุกจากที่นั่งและย่อตัวคุกเข่าข้าง ๆ โอ

“หนูน้อย เกิดอะไรขึ้นกับคุณแม่หรือ—อ้าว โอใจไม่ใช่หรือ”

“คุณป้ารู้จักโอด้วยหรือ”

โอบกอดเสียสละอันแล้วเงยหน้ามองอีกฝ่ายก่อนจะถามเช่นนั้น ผู้หญิงซึ่งมีดวงตาเรียวเฉียดขึ้นและบุคลิกแข็งกร้าวพยายามทำหน้าที่

สุดความสามารถ เธอยิ้มอย่างอ่อนโยนพลางพยักหน้า ขณะเดียวกันก็เช็ดแก้มที่เปียกชุ่มของไอด้วยผ้าเช็ดหน้า พร้อมกับพุดซ้ำๆ ด้วยเสียงอบอุ่นที่แฝงความสงบ

“โอ๊ย โบหน่าน่ารักเลอะเทอะหมดแล้ว — เล่าให้ป่าฟังหน่อยได้ไหม ถ้าได้ระบายจะรู้สึกดีขึ้นแน่นอน”

ผู้หญิงคนนั้นยิ้มขณะวางมือบนไหล่ทั้งสองข้างของไอ จากนั้นก็กุมมือของเด็กหญิงพลางเหลือบมองเจ้าของร้านแล้วเอ่ยว่า “ขอนมร้อนให้หน่อยสิ” ก่อนจะพาไอไปยังที่นั่งว่าง

เจ้าของร้านเสิร์ฟนมร้อนให้ไอ แล้วหันไปหาผู้หญิงคนนั้นด้วยท่าทางไหลลื่นทักอย่างหัด

“ขอโทษค่ะ ฉันตกใจไปหน่อย ขอขอบคุณที่ช่วยนะคะ...”

“ว่าไม่ได้หรอก ก็มาสเตอร์ไม่ชินกับเด็กนี่นา แต่ฉันนะเป็นมืออาชีพเลยนะ — เอละไฉนจ้ะ ไม่ต้องเกรงใจ เป่าฟู่ๆ ให้เย็นก่อนแล้วค่อยๆ ดื่มนะ”

หลังจากหัวเราะเสียงใสให้เจ้าของร้าน ผู้หญิงคนนั้นก็หันมาชวนไอดื่มนมร้อนอีกครั้ง ส่วนไอพยักหน้าเบาๆ แล้วยกแก้วอย่างระมัดระวัง

ขณะมองไอสุดน้ำมูกเป็นระยะขณะดื่มนมที่ละเอียดอีก เจ้าของร้านก็เอ่ยถามผู้หญิงคนนั้น

“เด็กคนนี่ — ไฉนจ้ะเป็นเด็กที่คุณรู้จักหรือคะ”

“อา ใช่ เพราะคุณแม่ของเธอค่ะ —”

ทันทีที่ไอได้ยินคำว่า *คุณแม่* ดวงตาก็มีน้ำตาเอ่อคลอ เมื่อเจ้าของร้านเอ่ยถามอย่างลนลานว่าเป็นอะไร ไอก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นอีกครั้งคล้ายกับไฟที่ถูกจุดขึ้นใหม่

“ทำไมไอดีถึงถูกรับมาเลี้ยงล่ะ ไอเป็นเด็กที่ไม่มีใครต้องการ! เพราะงั้น คุณแม่เลยไม่ต้องการไอล้วน!”

เจ้าของร้านและผู้หญิงคนนั้นพยายามปลอบไอให้สงบอย่างสุดความสามารถ ระหว่างนั้นเจ้าของร้านก็เหลือบมองผู้หญิงคนนั้นด้วยสายตาอ่อนวอน คล้ายจะขอความช่วยเหลือว่าควรทำอย่างไรดี

ผู้หญิงคนนั้นยิ้มอย่างลำบากใจ แล้วพูดกับไอด้วยเสียงอ่อนโยน

“ฟังนะไอจัง ไม่มีทางที่หนูจะเป็นเด็กที่ไม่มีใครต้องการหรอกนะ ป้ารู้ดีเลยละ เมื่อไม่นานมานี้คุณแม่ของหนูพูดว่า ‘ดีใจที่ไอจังเข้าโรงเรียน ประถมได้อย่างราบรื่น หวังว่าไอจังคนสำคัญของฉัน จะมีเพื่อนที่โรงเรียนเยอะๆ’”

“โกหก! คนที่คุณแม่รักคือโทมะ! คุณแม่ไม่มีทางพูดแบบนั้นหรอก!”

“ไม่ได้โกหกนะ ใกล้เคียงๆ บ้านหนูมีศาลเจ้าอินาริยาสะกิะไซใหม่ ป้าก็อยู่แถวนั้นเหมือนกัน เลยได้ยินคุณแม่ของไอจังพูดแบบนั้นกับท่านยาสะกิะ”

“ไม่มีทาง! เพราะคุณแม่เอาแต่สนใจโทมะตลอดเวลา ไม่สนใจไอล้วน!”

เมื่อเห็นไอไม่ยอมรับฟังและไม่มีทีท่าจะหยุดร้องไห้ ผู้หญิงคนนั้นก็จนปัญญา ไม่รู้จะทำอย่างไร ส่วนเจ้าของร้านก็ดูสับสนเป็นอย่างมาก

ผู้หญิงคนนั้นหันไปมองเจ้าของร้านแล้วจึงมำอย่างลำบากใจ แต่ก็อธิบายเพิ่มเติมจากสิ่งที่ไอพูด เธอเล่าว่าคุณพ่อคุณแม่ของไอ

ตัดลินใจหยุดรักษาภาวะมีบุตรยาก และรับโอเป็นลูกบุญธรรมตั้งแต่
ไอลัยง์เล็กซึ่งยังไม่รู้ความด้วยซ้ำ แต่ไม่นานมานี้คุณแม่ของโอก็ตั้งครภรภ
ราวกับปาฏิหาริย์ และคลอดลูกชายชื่อ “โทมะ” ซึ่งก็คือเด็กชายคนที่
โอพูดถึง

“คุณแม่ดูแลแต่โทมะ พอโอจะคุยด้วย คุณแม่ก็เอาแต่บอกว่า
‘ไว้ทีหลังนะ’! คุณแม่เคยบอกว่า ‘โอมีคุณแม่อีกคน’ แต่เพราะคุณแม่
คนนั้นไม่ต้องการโอ ถึงยกโอให้คุณแม่! พอโทมะเกิด คุณแม่เลยไม่
ต้องการโอเหมือนกัน! เพราะอย่างนั้น คุณแม่ถึงเอาแต่พูดว่า ‘ไว้ทีหลัง
นะ’ ตลอดเลย!”

เมื่อเจ้าของร้านมองผู้หญิงคนนั้น เธอก็ขยับปากพูดว่า “ไม่ใช่
แบบนั้นหรอก” พลังสายหน้าเบาๆ เจ้าของร้านเอียงคอครุ่นคิดอยู่
ครู่หนึ่ง ก่อนจะทำหน้าที่เหมือนนีกอะไรดี ๆ ออก

“นี่ โอัจง ถ้าเป็นสิ่งที่เห็นด้วยตาตัวเอง โอัจงจะเชื่อไหม”

โอเอียงคอสงสัย แต่แล้วก็พยักหน้าเล็กน้อย เจ้าของร้านจึง
ยิ้มกว้างแล้วปรบมือเบาๆ

“ถ้าอย่างนั้น เรามาคุยด้วยตาตัวเองว่าจริง ๆ แล้วคุณแม่คิดยังไง
กับโอัจง ถ้ามีเรื่องไหนที่ไม่เข้าใจก็ให้คุณป้าคนนี้ช่วยอธิบาย ขอโทษ
นะคะ ขอความร่วมมือได้ไหมคะ”

เจ้าของร้านละสายตาจากโอไปยังผู้หญิงคนนั้น แล้วยกไหล่
ด้วยท่าทางคล้ายจะบอกว่าตนเองไร้ความสามารถ เมื่อผู้หญิงคนนั้น
ยิ้มแล้วเอ่ยว่า “ได้สิ ไม่มีปัญหา” ดวงตาของโอก็เป็นประกายด้วย
ความอยากรู้อยากเห็น

“ทำแบบนั้นได้จริง ๆ เหรอ...”

“ได้สิ ไว้ใจพี่ได้เลย!”

เจ้าของร้านวางมือบนอกแล้วพยักหน้าอย่างมั่นใจ ก่อนจะเดินกระโดดตึกไปยังเคาน์เตอร์จนผมเปียซึ่งถักหลวม ๆ แกว่งไปมา

หลังจากนั้นไม่นาน เจ้าของร้านก็กลับมาพร้อมกับถาดซึ่งมีถ้วยชาสองใบ ไกะพิริบตามองน้ำร้อนสีอ่อนในถ้วยชาด้วยความสงสัย ส่วนเจ้าของร้านนั่งลงข้าง ๆ แล้วยิ้มกว้าง

“พี่มีเพื่อนเป็นจอมเวทด้วยนะ หรือเรียกว่าเซียนน่าจะถูกกว่า เพื่อนคนนั้นทำสวนสมุนไพรโดยปลูกด้วยวิชาเซียน และนี่คือ*ชาพิเศษในเวทมนตร์*ที่เพื่อนคนนั้นแบ่งมาให้”

“ชาหรอ ไม่ใช่*น้ำร้อน*หรือ*หรอ*”

“ใช่ เป็นใบของต้นโรสแมรี่ มีพลังดีกลับและมีความหมายว่า ‘ความรักที่ไม่เปลี่ยนแปลง’ และ ‘ได้โปรดจดจำฉัน’ มักใช้ในงานแต่งงานบ่อย ๆ”

ดูเหมือนไอจะไม่ค่อยเข้าใจ แต่เมื่อได้ยินคำว่า “แต่งงาน” แก้มของเธอก็แดงระเรื่อ ขณะที่แววตาเป็นประกาย พร้อมส่งเสียงว่า “ดีจัง!”

เจ้าของร้านพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม แล้วเธอก็พูดต่อขณะจับถ้วยชา

“นอกจากนี้ยังมีความหมายว่า ‘ความทรงจำ’ และ ‘ความหลัง’ อีกด้วย — ดูให้ดีนะ”

เจ้าของร้านยกถ้วยชาจรดริมฝีปากแล้วเป่าฟู่ ๆ ให้ชาเย็นลงเล็กน้อยก่อนจะจิบอีกหนึ่ง เมื่อชาไหลลงคอและลูกกระเดือกขยับกลับมาตำแหน่งเดิม เจ้าของร้านก็ทำแก้มปอง

จากนั้นเจ้าของร้านก็อ้าปาก แล้วบางสิ่งที่ดูคล้ายควันก็ลอยออกมา พร้อมกับภาพที่ปรากฏขึ้นในควันนั้น

— เป็นทางแยกที่มีเจ็ดทางซึ่งมีศาลาเล็ก ๆ ตั้งอยู่

“ภาพนี้คือทิวทัศน์ตอนกลางวัน ซึ่งเป็นที่ตั้งของร้านนี้ — ใจจึงวิ่งมาตามทางนี้เพื่อมาที่นี่ จำได้ไหม”

ไอเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจระคนสนใจ แต่แล้วก็สายหน้าแรง ๆ คล้ายจะบอกว่าจำไม่ได้

เจ้าของร้านทำหน้าที่หน้าเหวอไปชั่วขณะ แล้วเหลือบมองลูกค้าหญิงผู้หญิงคนนั้นยิ้มเนียน ก่อนจะเอ่ยว่า “ถึงตอนนั้น เดี่ยวฉันไปส่งเอง”

เจ้าของร้านตั้งสติแล้วจิบชาอีกครั้ง

ภาพที่ปรากฏต่อมาเป็นบึงเล็ก ๆ ซึ่งมีดอกบัวผลิบาน

“นี่คือทิวทัศน์เมื่ออดีตอันไกลโพ้น ซึ่งเป็นที่ตั้งของร้านนี้ เมื่อก่อนที่นี่เป็นแบบนี้แหละ ก่อนที่ใจจึงจะเกิดชะอึก”

“สุดยอด! สุดยอดมากเลย! ไออยากทำบ้าง! ต้องทำยังไงเหอ แค่นี้ก็พอใช่ไหม”

“ต่อให้ใจจึงจะจำไม่ได้ แต่ถ้าเป็นภาพที่เคยเห็น โรสแมรี่จะช่วยให้ฉันออกเอง ดั่งนั้นลองดื่มแล้วนึกถึงคุณแม่ — ซายังร้อนอยู่ เป่าฟู่ ๆ ก่อนนะ”

ไอพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น แล้วยื่นใบหน้าเข้าใกล้ถ้วยชา เธอสังเกตชารอย่างละเอียดแล้วดมกลิ่น

“เหมือนเตี้ยหญ้าแห้ง...เลย ครั้งก่อนไปทัศนศึกษาที่ฟาร์ม ที่นั่นมีเตี้ยหญ้าแห้ง ใอกับเพื่อน ๆ นอนกิ้งก้างแอบแดดบนนั้นด้วย กลิ่นคล้ายกับตอนนั้นเลย!”

“ตายจริง มีกลิ่นหอมแบบนี้ด้วยเหอ ฉันให้ฉันลองบ้างสิ เป็นถ้วยใบที่มาสเตอร์สาธิตนั่นก็ได้ — เอ๊ะ นี่เป็นเครื่องเทศในแฮมเบอร์เกอร์ที่ฉันกินเมื่อกี่ใช่ไหม”

แววตาของไอเป็นประกายขณะเป่าชาฟู่ ๆ อย่างตั้งอกตั้งใจ ส่วน

ผู้หญิงคนนั้นซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามถือถ้วยชาแล้วขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด
เจ้าของร้านจึงพยักหน้าพร้อมกับหัวเราะเบา ๆ

“ใช่ค่ะ โรสแมรี่เป็นเครื่องเทศที่มักจะใช้ในอาหารประเภทเนื้อ”

“หืม ความแตกต่างของรสชาติระหว่างที่ร้านกับที่บ้านคงอยู่ที่
เครื่องเทศสินะ ไร่ฉันจะลองหาเครื่องเทศมาใส่แบบจริงจังดูบ้าง...”

ผู้หญิงคนนั้นพูดอย่างประทับใจขณะก้มมองถ้วยชา ระหว่างนั้น
ไอกิถือถ้วยชาไว้แน่นแล้วยกขึ้นมาจรดริมฝีปาก

ไอสะกดกลิ่นความใจร้อนขณะดื่มชาอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็
ทำแก้มป่อง แล้วฟัน*ความทรงจำแรก* ออกมาอย่างแรง

ภาพแรกที่ปรากฏคือชายคนหนึ่งในชุดผ้าตัด

เขายิ้มแล้วหันไปพูดกับใครบางคนว่า “คุณแม่พยายามได้ดีมาก
ครับ” หลังจากนั้น ไอกิถูกผู้หญิงที่สวมชุดผ้าตัดอุ้มแล้วพาไปมุมหนึ่ง
ในห้องเดียวกัน

“นี่ อะไรเหรออ ไอไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“ภาพนี้ดูเหมือนจะเป็นความทรงจำตอนที่ไอจั้งเพิ่งเกิด คุณลุง
ที่เห็นเมื่อกี้น่าจะเป็นหมอ ส่วนพี่สาวคนนี้เป็นพยาบาลผดุงครรภ์ ตอนนั้น
ไอกิจกำลังถูกเข็ดตัว อีกไม่นานภาพคุณแม่ก็จะปรากฏแล้ว”

ไอมอง*ความทรงจำ* ด้วยความสงสัยระคนงงววย

คงเพราะกำลังมองความทรงจำซึ่งตัวเองจำไม่ได้ จึงไม่รู้สึกรู้ว่า
เป็น*ความทรงจำ*ของตัวเอง แม้จะฟังคำอธิบายของลูกค้าหญิง แต่
ใบหน้าก็ยังเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

หลังจากนั้นไม่นานภาพก็เปลี่ยนไป พยาบาลผดุงครรภ์อุ้มไอ
แล้วเคลื่อนไหวอีกครั้งโดยยังคงอยู่ในห้อง จากนั้นก็ยืนนิ่ง ทำให้ภาพ